eZine

of Modern Texts in Translation

Nr 225 **7 februarie 2023**

Bloodaxe Poet

Robyn Bolam

Poeme şi interviu,traduse în limba română de absolventul MTTLC

Ștefan Alexandru Badea

Coordonator: Prof. Dr. Ruxandra Vişan
Redactor de număr: Silvia Petrescu

MTTLC—Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan
Universitatea din Bucureşti

Translation Café

eZine of Modern Texts in Translation

Director Lidia Vianu

Universitatea din București · Institutul Cultural Român · British Council · UEFISCDI · Contemporary Literature Press

MTTLC Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan

mttlc.ro

ISSN 1842-9149

© **Mttlc** http://revista.mttlc.ro/

Director: **Lidia Vianu**

Redactor: **Silvia Petrescu**

Corectură: **Silvia Petrescu, Ruxandra Dodoiu**

Postare şi publicitate: **Cristian Vîjea**

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poeme și interviu
cu poeta

Robyn Bolam

traduse în limba română de
absolventul MTTLC

Ștefan Alexandru Badea

Cuprins

Succesiune schimbătoare p.4
De unde ești? p.5
Cântec pentru voci p. 6
Spre elogiul ferestrelor p. 7
De două ori înlăturat p. 8
Uisce Beatha p. 9
Cântecul Canalului Solent: joi 18 septembrie 2014 p. 10
Privind în urmă p. 11
Întâlnire la jumătate de drum p. 12
Moștenire p. 13
Suflet pereche p. 14
Cântecul balenei p. 15
Sora medicală din zonă p. 16
(în memoria mamei mele, Margaret Bolam)
Scara lui Iacob p. 17
În afara elementului lor p. 18
Stol de grauri p. 19
Vecini evazivi p. 20
Poezie de interior p. 21
Atașamentul p. 22
Trenul lui Dumnezeu p. 23
Alegerea p. 24
Zăcând înțepenit p. 26
Dubluri mixte p. 27
Prăpastia p. 28
Cărțile moarte p. 29
Cactuși și dragoste p. 30
Întâlnindu-ne după aproape opt ani p. 31
Altundeva p. 32
Emily p. 33
Isabelle a Franței p. 34
A doua soție p. 35
Clima suedeză p. 36

Paznici p. 37
Lumânări p. 38
Barul American p. 39
Fata babei p. 40
Tatăl Lofts se retrage p. 41
Biroul p. 42
Despre Independență și Fermitate p. 43
Între călătorii p. 44
Primele lecții p. 45
Un fragment iacobit p. 46
Visul barcagiului p. 48
Trenul lui Dumnezeu p. 49
Busolă p. 50
Prima săptămână p. 51
Doar un alt navetist p. 52
Fazani p. 53
Fantome p. 54
Obsesie p. 56
Ziua Înmormântării p. 57

4

Succesiune schimbătoare

Dac-o fantomă cu barbă zgâindu-se la al tău pătuț ori mamă-ta
c-un vătrai strivind un șoarece pe pardoseala din bucătărie
îți sunt primele amintiri, răstorni cronologia, preferi
să-ți amintești curatul, proaspăt rumeguș care atârnă de salopetele
pe care tată-tu purta și zăngănitul cataramelor de metal
când bretelele își desfăcea și pe picioare te lua
ca pe carpetă să dansezi, genunchii să-i îmbrățișezi. Poate
ar trebui să tot fac asta – să tot jonglez cu amintiri ca să le-ngrop pe cele
pe care nu le pot schimba ori pierde, dar pe care nici nu le-aș păstra –
tata rămânând astfel omul destoinic și muncitor ce-și legăna
copilul pe piept la lumina focului în timp ce ea-ncerca să nu se lase pradă somnului,
iar la țărm e varăși mama capul ei întunecat spre-al meu și-l trage
când calcea calului și măzăriche de primăvară împreună adunam
ca să le punem la presat între aceste pagini cu miros pălit și proaspăt deopotrivă.

5

De unde ești?

Locțiitorul ușurel mă luă de braț, înfășură o manșetă în juru-i,
și-ncepu să pompeze aer. „Chiar la colț," i-am spus eu.
Din Londra. „Nu, de fel – de unde ești?"
„Din Northumberland," i-am spus. „Dar înainte să vii în țara asta?"
„M-am născut în nordul Angliei." De ce oare ar fi contat asta?
El își ceru mii de scuze. „Îmi pare foarte rău; credeam că suntem la fel.

Grupa mea sanguină este mai frecventă în India; părul și pielea mă fac
să par de-altundeva. Greșeala asta au mai făcut-o doctorii dar,
de data asta mi-a părut rău să-l dezamăgesc. Poate că
s-ar fi bucurat să afle că suntem din același oraș sau sat. Ar fi săpat
suficient și cine știe? Poate că avem cu toții origini ascunse.
Nu m-a întrebat de ce aveam tensiunea mai mică decât de obicei.

„De unde ești?" Este întrebarea ce li se pune la fiecare graniță la care ajung
după kilometri de mers prin ploaie și căldură. Dacă răspunsul e „Siria"
s-ar putea să fie primiți, deși acum sunt adesea respinși indiferent
de unde ar veni – Siria, Afganistan, India, Nigeria, Pakistan.
Dacă cineva fuge de război, pericole, lipsa de hrană - poate că
nu vrea decât să prospere – dar unde sunt întrebările ce trebuie puse?

6

Cântec pentru voci

Vocea mamei cântă
înlăuntru-mi un cântec de obârșie:
duetul a două țări.

7

Spre elogiul ferestrelor

Dacă să-ți păstrezi visul înseamnă că-într-o zi va deveni realitate,
aș locui în acest magazin, aș învăța secretele saxofoanelor,
trucurile tromboanelor, triumfurile trompetelor,
cum să mânuiesc un bucium și un cornet sau să fac un flaut să sune îmbietor.
Aș exersa neîncetat până când voi putea să dirijez o orchestră
sau măcar să mângâi clapele, să pipăi corzile sau să experimentez cu acordurile,
să netezesc husele de plușși velur șifonat,
să mă cuibăresc în cele mai mari ca să dorm
cu capul pe armonii și să mă trezesc odihnită ca cei ce n-au cunoscut moartea,
cei fără de moarte.

Piculinistul de la etaj mă poate învăța.
Vom exersa cu partiturile alternând cu CD-urile mele preferate,
ascultând, învățând – de la corzi la alămuri, la tobe și după ce terminăm
îi invităm pe muzicieni cu scripca și ukulelele și vom dansa un ceilidh.

8

De două ori înlăturat

A durat o sută de ani ca familia bunicului
să-și facă un nume în Orkney;
au călătorit mai departe spre nord din puțul ce îl aștepta,
pentru a pescui în larg sub ceruri mai reci.

Familia bunicii s-ar putea să fi ajuns în Sheland mai devreme,
totuși ea a rămas în comitatul Durham să-i fie soție unui miner
ambele linii ancestrale pierdute prin insule
în vânt puternic, prin coșuri cu homari, cu limba peștelui răsărindu-ți sub picioare.
Era un om înalt înghesuit târându-se prin galerii,
cu praful negru și fierbinte în nas și pe gât,
ochii săgetându-i ca păsările în captivitate.
Un pescăruș se îndreaptă spre părul meu; puiu-i firav și cafeniu jos
pe iarbă la picioarele mele. Bătrâna aceea în genunchi care scormone după cartofi
s-ar putea să-i cunoască pe cei pe care îi caut – sau fermierul înlocuind treizeci de ani
de scrimă pe care nu o va mai practica vreodată. Toți,
de la papagali de mare din crăpături abrupte, până la fata care creează
obiecte de artizanat se mișcă sunt într-o continuă mișcare: din mare până la vizuină
de la pești la ciocuri, de la laptop la ac de țesut,
aplicând pietre de pe plajă. La orizont, legături genetice îndepărtate,
cu păr de culoare închisă și început de chelie, își întorc privirea spre balta
împrospătare rece și pură pe măsură ce ceața se instalează.

9

Uisce Beatha

Precum marca de whisky de care a pomenit odată,
era stângaci, anti-pretențios – un malt bun:
bogat, cald, cu nuanțe de mușchi, cer și miere,
un iz de turbărie și materie organică, fan balotat
și mure fermentate distilate în aroma lui.
Era whisky-ul unui fermier, ce-i amintea
originile-i rurale, ascunse altădată
precum butoaiele marcate pentru oi
o băutură autodenigrantă, legăturile sale
erau engleză și scoțiană rustică, nu irlandeză.
El aplaudă cel mai tare, de oriunde ar fi venit.
Ciocnim un pahar în cinstea lui acum – cu tristețe,
cu drag, cu laude și mulțumiri pentru un om îndepărtat
și totuși atât de prezent printre noi, crescut sub acoperiș de stuf.
A sărbătorit asta în cuvânt și în sunet, uisce și whiskey
coincid cu apă, soluția vitală pentru orice sete.
Fiindu-ne dor de tăria-i generoasă, îi vom savura cuvintele
le vom învârti pe limbă an după an conștienți
de forța lor și de așteptarea mierlei primitoare.

10

Cântecul Canalului Solent: joi 18 septembrie 2014

Am navigat de-a curmezișul pe Lumină, mă întorc pe Cer,
prins din urmă de Soare. Ăsta-i pământul pe care-l poți zări
din prospețimea pădurii înalte; astea sunt dealurile îndepărtate
din spatele cailor și buruienilor, albăstrițe cu nori rarefiați
prevestind un nou front deasupra porumbului crud, verde,
apoi gri, orașul alb împodobit cu vele.
Acesta este pământul ce se întinde de-a lungul strâmtorii
opunându-se mlaștinii sărate căreia
îi era atașată pe timpul în care crocodilii înotau
în smârcurile ei. Acesta este pământul, odinioară țărmul îndepărtat
al Râului Solent, cu deschidere spre lagune și urme ce duc
spre un pârâu unde velele plutesc deasupra câmpurilor
și ulițelor încărcate cu porumbe.
Ador această călătorie scurtă, traversarea de o jumătate de oră spre insula Arran,
reflecția soarelui în apă, un cer senin, sporovăială armonioasă
plutind deasupra treziei noastre profunde, valuri ca de marmură.
Aceste dealuri îți iau ochii în felurile lor proprii
chiar dacă în comparație cu Goat Fell, sunt
cele mai line coline. Cu cât ar fi mai bine
în ziua în care o parte din familia mea ar lua o decizie:
să trăiască într-o țară separată, sau să nu se dezlipească
de această insulă dar să continue acest joc cu scor egal.

11

Privind în urmă

ar putea părea relevant că această căsuță de vacanță
pe care am găsit-o pentru luna noastră de miere s-a dovedit a fi mai mult
decât o magazie, periculos amplasată în apropierea unei margini abrupte –
că pereții de lemn, bătuți de vânt, au eșuat în a oferi siguranță,
și o furtună de o săptămână a distrus ce a mai rămas din somnul nostru după
ce frivolitatea din timpul zilei a întâlnit mângâierile de cu seară – bâjbâitul
frenetic de sub podea a adus șobolani, mari cât căciulile cu blană, mișunând
printre ferigi cu fâșii de șuncă - că marea era prea agitată
ca să te apropii de ea, pe dig, mârșavă – că vasele ajung în larg
și cu palmele pe suprafața stâncii strecurându-mă
cât de repede puteam, de o lespede,
cu sufletul la gură, mi-am zgâriat vergheta nouă și lucioasă
din răsputeri,
chiar și atunci, ca să nu privesc în spate sau în jos – doar ca să te urmez.

12

Întâlnire la jumătate de drum

Între trei jumate și patru fără un sfert
fața ceasului s-a întunecat la linia 2
și luând seamă , m- am gândit la tine, cotind
spre autostradă printre dealurile
lăsate în urmă. Pe măsură ce trenul începuse
să se urnească şi m-a trecut pe lângă
un șir de ferme desfrunzite – își strecoară afară brațele
în lumina ferestrelor (perdele încă netrase) proiectând
ochi noi de apă în curțile noroioase – spre
câte târguri de Crăciun răzleț, am încercat
să-ți urmez luminile spoite spre nord, peste mlaștini pustii,
am încercat să nu mă rătăcesc de tine în drumul prin întuneric.

13

Moștenire

Nu știm unde ne ducem când pornim în călătorie;
mergem unde vedem cu ochii, convinși că vom ajunge acasă.
Ne amintim că nu putem mereu vedea păsările în copacii înzăpeziți
Dar o crenguță firavă uneori cântă.
Ne păstrăm încrederea că viața va traversa
moartea deși ne regăsim în ape tulburi.
Să nu uităm că suntem, apă și cer, flori plutind pe apă,
și dragoste în inimi precum păsările ciripitoare ascunse.

14

Suflet pereche

Poate că nu suntem mereu de aceeași părere,
totuși, din fericire, neobișnuitul nu te surprinde.
Când am zis că o iau pe mama la Plymouth nu ai
obiectat. Mă întrebam dacă o să mă descurc,
dar a apărut în tren. Mai târziu într-un restaurant,
nu auzeam ce spunea, deși era pe scaunul
de vizavi și m-am trezit zâmbind chiar în timpul mesei.
La un moment dat a dispărut
pe drum la întoarcere când am început să mă mai iau cu alte lucruri,
dar știu că va mai veni cu mine în călătorii,
fie că îi cer sau nu, și când se va întâmpla,
voi avea cui să îi spun.

15

Cântecul balenei

Sorbitori de lumină, oceanele pe care navigați
evoluează întunecos. Schimbați cântecele împreună,
ieșind la suprafață după fiecare notă finală pentru a respira.
Un petic de mare se umple cu aceeași alternanță lentă
a gemetelor și trilurilor de masculi: adâncimile reci adăpostesc
scârțâieli și gemete stranii. Căldura aduce confuzie.
Asemeni anotimpurilor, am putea să vă pierdem în această desincronizare.

Așadar, hai să nu fim prinși privind
când o balenă tânără cere ajutor să iasă din port,
sau unul dintre verii ei nordici nu se poate elibera dintr-un estuar,
deși strigătul său puternic precum un avion la decolare
și inima cu cele patru camere cântărește cât trei oameni.
Orice pădure în flăcări vă debusolează, vă împiedică să vă hrăniți:
orice călătorie facem acum vă poate înghiți cântecul.

16

Sora medicală din zonă

(în memoria mamei mele, Margaret Bolam)

Am preferat să nu auzim (chiar și anonim)
picanteriile cazurilor tale la ceai, te-am rugat
să le păstrezi în geanta ta neagră și în evidența populației.
Am tolerat pacienți cu duiumul la ușă,
am listat mesaje de pe telefon: de restul te-ai ocupat tu –
ai condus kilometri prin zăpadă și ai bătut drumuri de țară
ca să moșești prunci, te-ai zorit să scalzi bătrâni în satele izolate
între clinici și cazuri în ultimă fază – tu
mereu ai făcut față.

Dar când nu ai mai purtat rochia albastră cu curea
cu ceasul ei sprinten de buzunar, când o sonerie în creierii nopții nu te-a împins
să te dai jos din pat spre străzile goale; când, singură, te-ai trezit
când ai vrut
pentru o zi în grădină sau o vizită la prieteni, eu
rememoram anii frenetici –
tu, îngrijindu-l pe tatăl meu pe patul de moarte și refuzând până în ultima clipă,
să te lase să vorbești despre pacienți, mai ales despre el. Mai presus de toate,
te văd după trecerea lui în neființă, îngrijind caz după caz, asemănător cu al lui;
închizând și deschizând aceeași geantă neagră la suferința ta neprofesionistă.

17

Scara lui Iacob

Nu este o poveste biblică, un cântec sau un axis mundi,
ci un zumzet ciclic al luminii nomade,
punând în buclă fire dispersate
dintr-o scânteie, ondulând arcuri mov-indigo de-alungul
unei cărări drepte până ce
urmele lor se pierd ca să unească golul tot mai larg –
și ca să trosnească înaintea contactului.

Nu este un vis sau o scară spre rai: nu sunt îngerii care se înalță
ci aripi de înaltă tensiune bătând și ridicându-se
prin aerul ionizat, purtând
un curent spre niciunde. Așa creăm noi –
așa ne testăm conexiunile până se arcuiesc, se rup–
reîncep cu o nouă scânteie ivită, ascultând în întuneric.

18

În afara elementului lor

Îngrămădită pe marginea drumului
precum rămășițele unui mașinării vechi și uitate
sau ale unui gigant, floare fosilizată pe alocuri cu licheni,
curbată și încrețită – tot ceea ce mai rămâne
din balena Croyde, adusă la mal
pe plajă în 1915.

Trecutul era această relicvă adesea neobservată sau
arcul din os de balenă din Peckham Park,
pe sub care au trecut îndrăgostiți inconștienți,
copii care nu văzuseră niciodată marea
și oamenii care în cele din urmă l-au demolat
fără a privi în urmă.

Treizeci de balene au naufragiat într-o singură lună iarna asta,
prinse în gura Mării Nordice; pierdute, înfometate,
eșuate din cauza sonarului pe întinderea nisipoasă și pustie.
Mareea a ridicat un mascul la suprafață înainte să moară. Altele
au sucombat sub găleți pline de saramură, eliberate
ca să aline agonia pe care am văzut-o, dar nu am văzut-o.

19

Stol de grauri

Surprinși, auzim copacul lor preferat
Înainte de a observa cât de întunecat este când ai aripi,
Cum crengile scutură ultima lumină de noiembrie.
Emoția plutește pe deasupra terenurilor
din cauza ciripitului lor entuziast, de parcă fiecare rafală
ne-ar face cunoștință cu niște veri europeni sau ar anunța
zonele cele mai bogate în hrană pe o rază de treizeci de kilometri
și cum să zbori acolo
pe o rută directă. Apoi deodată dispar toți la cuiburile lor
iar copacul
rămâne gol.

Ne ridicăm capul să vedem aripile triunghiulare
bătând cu putere,
Trupuri mici, rotitoare, cu pene negre ca în plonjon
de delfin în amurg, aspirând rămășițe din fragmentele stolurilor.
Precum o eșarfă fluturată în vânt, lățindu-se pe măsură ce se desface și se întinde.
Acum sunt mii.

Fremătam de admirație, ne imaginam în mijlocul
acestui val palpitant
Departe de prădători, planând în viteză
adunați ca pentru o reuniune mare de familie
Deasupra șoproanelor, stufului, estuarului, într-un luciu
verde-violaceu, întunecându-se treptat.

20

Vecini evazivi

Nu a existat nicio reperare înregistrată… de la schimbarea mileniului… Cicada emite un sunet ascuțit doar în zilele însorite dintre mai și iulie. Atât deascuțit... încât e imperceptibil de către majoritatea oamenilor, mai ales de cei peste 40 de ani.

Vara ne trimite în căutări circadiene după ei,
aceste cicade pierdute care au secretat
cântul lor cel mai ascuțit undeva în această pădure.

Atât de ascuțit încât majoritatea oamenilor nu-l pot auzi,
mai ales cei trecuți de-a patruzecea vară –
totuși, ascultând căutăm luminișuri,

șovăim acolo unde ferigile par prielnice
femelelor fertile, ne prindem de propriile ramuri
cu încăpățânare, vibrând cu tot felul de senzații –

în timp ce aripile lor translucide foșnesc precum fustele
întinse peste tăciuni mocniți pe care soarele
refuză să ni-i aprindă prin cântecul lor.

21

Poezie de interior

Într-o cameră spațioasă
O fetiță cântă la vioară,
Redefinindu-și tinerețea.

Femeile își văd de treabă
Trăgând cu urechea la un cânt
Îndepărtat și indescifrabil.

22

Atașamentul

Întotdeauna discuți cu un om virtual.
El știe ce taste să apese pentru o eliberare instantanee
care licăre iarăși și iarăși.
El e rapid, dar își verifică textul
și chiar atunci când crezi că îl va distribui,
ecranul tău se blochează timp de o secundă
și după aceea, fluxul
curge rând după rând
într-o năvală cursivă
de cuvinte explozive
și amândoi obțineți
un poem.

23

Trenul lui Dumnezeu

„Oare trenul lui Dumnezeu se oprește la Reading?” întrebă Kevin.
„L-ai recunoște pe Dumnezeu dacă l-ai vedea?”
Zăpada sufla prin pragul foaierului.
„S-a răzgândit cu privire la reînviere?
Arată precum polițiștii de la rutieră?”

Confrați pasageri tremurau pe peron.
Când e prea cald în camera lui, Kevin
Se baricadează între străzile Earley și Bracknell:
Nimeni nu verifică biletul din pantoful lui.
Ce aș mai putea spune în afară de, „Așa sper” și „Nu”?

24

Alegerea

Îmi amintesc un
drum de cotitură,
dintr-o după-amiază târzie dar

nu încă spre-nserare; copacii
tăiaseră
fluxul vieții ultimelor frunze

și, pe marginea drumului,
o bufniță albă –
privelişti largi și îndepărtate.

Rar îți permite viața
să iei o pauză, ca să alegi
să stai nemișcat, silențios

precum acea pasăre care asemeni unei călugărițe
supraveghează
lumea la o cotitură –

și mă tem, acest iepure cafeniu,
nu știe
încotro o apucă.

Și totuși întunericul întârzie
chiar până
târziu în decembrie.

Îmi amintesc nordul
pe măsură ce iarna
coboară la sud și te împinge

spre marginea drumului într-o

25

după-amiază
atât de întunecată încât nu vezi

ce se află la cotitură
până ce nu
ajungi acolo. Fă o alegere:

centrul stabil
al sufletului,
care se află încă undeva între

a fi împreună
și a fi singur –
puterea acestui echilibru.

26

Zăcând înțepenit

Plivită, parcela întinsă este uscată. Rânduri
de araci de fasole se sprijină solitari, dar sunetul
apei ascunse
nu-mi dă deloc pace.

Păsările zburdă prin sere din stâlpi de lemn văruiți;
borcane de gem cu gura în jos se prăvălesc, și de tulpini necopilite atârnă boabe
între plasa sfâșiată.

Stau îndreptat spre dealuri, soarele bătându-mi în ceafă.
Asta e grădina în care mă simt ca acasă:
cuvintele se înalță din tăcere
sau din foșnetul

unei păsări din tufișuri, sau se găsesc
zăcând în liniște pe pagină de parcă
ar fi căzut ușor
din ceruri.

27

Dubluri mixte

Dacă „dragostea" nu înseamnă „nimic"
zâmbetul lui tocmai a determinat-o
să facă o dublă eroare.

28

Prăpastia

Când mă văd singură în huruitura avioanelor
E cinci fără douăzeci – trei nopți de când ai plecat,
doar zgomot pe cer deasupra acoperișul cuiva care încearcă să doarmă. Acestea trec,
orientându-se spre est, în zgomotul lor puternic acoperit de miile de picioare.
visez bărbați, ale căror minți sunt precum dunele de nisip,
îndrumându-te spre o pistă pe un tărâm necunoscut.
În bătaia lămpii mele, praful se învârte și lucește,
Îmi intră în gât în timp ce eu caut ceva de băut.
mâine știrile vor fi transmise pe ecranele TV
și când nu mă uit, vei apărea –
comportându-te firesc, de parcă totul
ar putea să se termine curând – dar paharul meu
lovește apoi masa; răsunând în întreaga încăpere.

29

Cărțile moarte

El nu-și va aminti
incidentul,
ea nu-și amintește locul – dar
se uitau
amândoi la o carte frumoasă
într-o carcasă de sticlă. Era trist, a spus el,
cum atât cărțile, dar și oamenii puteau muri
dacă nu mai erau atinși cu dragoste.
Ea l-a părăsit ca să supraviețuiască.

30

Cactuși și dragoste

Cunoșteam deșertul fără să mă duc acolo:
drumul trecea drept prin
fruntea mea.
cioturile groase ale arborelui lui Iosua,
ca o încrucișare între un cactus și un palmier,
au acoperit deodată o bună parte din cerul străveziu și profund.

Cactușii îmi aminteau de mama –
greu de atins fară a ne răni una pe alta.
Dar când era fericită,
relaxată, destinsă,
zâmbetele ei erau exotice, flori neașteptate.
Cactușii ei țin pasul cu mineși încă înfloresc.

Ambii aveam nevoie de dragoste: și chiar și acum am nevoie de ea,
și speranța plutește pretutindeni în deșert –
cactușii înfloresc; lumina ne poartă spre sălașul ei.
Distanța necunoscută o dăm uitării, la fel și lipsa apei:
cactușii și dragostea trăiesc mai mult decât stăpânii lor.

31

Întâlnindu-ne după aproape opt ani

Cum pot să-ți spun? Oare sunt destule căi
ca tu să nu vezi prea multă durere,
în așa fel încât să par așa cum mi-aș dori să fiu din nou –
o femeie prin ale cărei vene curge viața?
Iubirea care poate fi calculată este o nebunie trecătoare.
A noastră a durat mai mult decât am putea explica oricare dintre noi
și chiar dacă ai plecat în timp ce eu am rămas,
dragostea însăși vindecă rana în orice etapă
în care înveți cum să trăiești o viață solitară.
Anii care acum ar fi trebuit să ne unească
Curg printre noi ca un râu care se lărgește. Nu e loc de regrete, deși pierderea are un preț – să nu crezi vreodată că nu-mi mai amintesc de cele mai frumoase clipe, sau că am fost soția
care spunea odată: „Nimeni nu te va iubi atât".

32

Altundeva

Când telefonez o parte din mine caută să audă de acasă
ascunsă în spatele tău: uneori, o pisică îți toarce pe genunchi. Aici nu auzi decât televizorul meu –
pornit astfel încât să pară că ceva se întâmplă în cameră.

Înăbușim sentimentele, le împărtășim prin cabluri.
Picioarele mi te caută noaptea și mâinile prin așternuturile reci, și mă trezesc confuză cu ferestre în locuri noi, cu garderoba mutată.

Deși nu sunt complet trează, deja
sunt atentă la sunetul îndepărtat al avioanelor.
Pe măsură ce-mi strunesc simțul scindat al sinelui,
Simt cum te îndrepțiîn tăcere, altundeva.

33

Emily

Nu-mi dau seama cum au îndrăznit
Să te pună sub trotuar
În cripta familiei când
Era atâta mâl.

Chiar și cimitirul este mai
potrivit, limitele sale stricte
ținând în frâu bulucul
Neauzit al buruienilor

Năpăditoare și al florilor încolăcite
unduindu-se sălbatic în vânt.
Obișnuiai să te încrunți căutând din ochi mulțimea
Îngrămădindu-se spre casă.

Convinși că-ți simt spiritul
În bucătăria proaspăt renovată.
La fel de naivi
Precum acei oameni ai bisericii

Închipuindu-și că le-ai permite
Să te acopere cu grijă în țărână.
Asta denotă o mare nebunie, sau
O încredere și mai mare.

34

Isabelle a Franței

Inevitabil:
Ploaia se scurge
Precum un ceas
În casa asta tăcută.

Dragostea e o broșă ciudată –
Voi îmbătrâni aici
Printre copaci fructiferi,
Reparându-mi bijuteriile

Lăsând aceste păsări de la streașini
Să-mi râcâie în inimă.
Fluturi, flori rupte:
Trandafiri triumfători.

Lumina agită grădina –
Un tărâm necunoscut.
Fără vreo șansă de a întâlni
Pe cineva cunoscut.

Ploaia grăitoare
Mă trezește cu povești,
Spuse secole la rând
De trandafiri și zăpadă.

35

A doua soție

Casa aceasta care-și are un trecut este potrivită.
Fiecare dintre noi e o noutate doar pentru celălalt;
Toți ne-am dus traiul alături de altcineva
Înainte de a ne regăsi.

Vorbești despre ani în șir în încăperi goale,
Despre o grădină – precum aceasta – lăsată în paragină.
Urzici și mâna maicii domnuluisufocându- se pe rând;
păsări cu ciocul ascuțit cuibărindu-se în buruieni.

Smulg rădăcini și curăț pietre.
Muncesc din greu, dar sunt din ce în ce mai tulburată în a culege roade –
Dincolo de buruieni un aranjament se ivește
Pe care, mai devreme, cineva l-a creat.

36

Clima suedeză

Mai ieri, când soarele ne-a surprins
Comportându-se ca și cum ar fi fost tot timpul acolo,
Și a reușit să păcălească un tufiș întreg de brânduș
Să se deschidă înainte de mijlocul lui mai,
Zâmbeam pe străzi, ne lepădam gecile de ski
Și rîndurile de haine, telefonam
Să spunem, Hej!
Hai să bem o bere. Am
Poposit aici într-un bar
Privind cum înfloresc mugurii în
Copacii din Djurgarden.

Astăzi temperatura a scăzut cu douăzeci de grade.
Înapoi la paltoanele noastre, tăcuți în ploaie,
Apoi sub pământ,
Avem fețe de gunoieri: e o treabă serioasă.
Profilurile ne sar în ochi de la distanță.
Nu zâmbim, vrem să fim singuri,
De parcă am vrea să riscăm lepădarea de țara noastră
Mergând cu metroul la New York sau Roma.

37

Paznici

Trandafirii vor fi greoi acum la Foxhill;
Ei înclină casa spre lac,
Iar camerele spațioase în care locuiam
Se vor holba în sfiala luminii soarelui.

Îmi amintesc zgomotul păsării prinse
care bătea toată noaptea din aripi în camera lambrisată
Cum liliecii și stelele străluceau pe sticla pătată,
Iar ferestrele fluturau deschise în ploaie.

Lebedele se vor întoarce să își facă cuib și să se hrănească,
Copiii murdăresc peluza cu gunoaiele lor
Și din această grădină îndepărtată am decretat
Ca proaspăt îndrăgostiții să se reunească pe copacul căzut.

38

Lumânări

Le aprindem din dragoste - un bărbat de pe Skype a vărsat
Vinețiul munților în nisip
Lângă un lac îngust vizitat de balene.
În spatele a trei scoruși marea era din ce în ce mai blândă
Și noapte de noapte el aprindea bezna plutitoare.

Pe lângă pat, acest bazin de ceară pe nisip
Topește pereți ca să transforme o insulă în estuar.
Valuri noi marchează așternuturile; trupurile umede se revărsau
Relaxează pielea munților,
Întinsă înainte
ca lacul cald să ademenească
leviatanul.

39

Barul American

Sâmbătă noaptea în sectorul american.
Câteva fete singuratice la mese goale –
Băieți ochelariști cu păr scurt și
pălării de cowboy
care smulg țesături cadrilate cu degetele lor subțiri.
Iar restul meselor sunt pline
Cu soldați voioși și berlineze
Strigând după burgeri și
Și Southern Comfort.

Joe încearcă să-și tragă hanoracul
Deasupra burții
Și se întinde ca să mai facă o dedicație
Între mese și bar se tot sucesc spre marginile unui cadril stângaci.
Dezmierdați cu săruturi și mâini cu manechiură:
New York, Kentucky, L.A. –
Îngrădind un petic de dușumea pătată din Berlinul de Vest.

40

Fata babei

În spatele bisericii un puț din calcar
Se scurge stăruitor pe o păpușă veche
Abandonată de mult ca să împietrească
Prin așa-zisa vrăjitorie a mamei sale.

O bătrână își luă desaga la spinare
Și porni printre case
Timp de optzeci de ani. Ea niciodată nu a împărtășit
Indiferența mamei ei față de acești oameni.

Totuși ei se dau în lături pe stradă.
Destul de amabili, dar reticenți
Să stea prea mult în privirea ei – de parcă s-ar teme
Că încărcătura ochilor ei ar pietrifica.

41

Tatăl Lofts se retrage

Nu a picat ușor să sacrifici
Oameni pentru sporovăiala florilor;
Numeri grinzi și căpriori
Care se umflă de ploaie; pentru a dormi
Într-o casă care prinde din nou viață.
Crengi ce se târășesc ridicaseră jgheaburile;
Iedera și-a croit drum prin pereți,
Și pământul țâșnea cu fântâni necunoscute.

Rușinat, el nu a ratat picioarele enoriașilor
Pe scările goale, sau camera mare din spate
Unde își lua masa.
Era mai multă forfotă
Printre păsările certărețe, și oi
Dând din când în când un strigăt neputincios,
Decât știuse vreodată în parohia șubredă
Cu perdelele ei lăsându-se pe genunchiul flexat.

42

Biroul

Stătea în colțul ferestrei magazinului
Ținând cei o sută patruzeci și doi de centimetri ai corăbiei, țintuiți
Pe suprafața ei ca de nucă, acoperită de praf.
Cele patru sertare de pe fiecare parte erau false:
Ele se bălăbăneau împreună precum dulăpioarele vaselor;
Dar cel din centru era real și hârșâit
Când se mișca de-a lungul unei căli de lansare îngropată în nisip.
Mai mult decât îmi puteam permite,dar l-am cumpărat oricum,
Și un om îmbrăcat într-o vestă ponosită
A dat la o parte corabia,
Aruncând biroul fără nimic în el.

Am ancorat-o între obloanele acestei ferestre.
Pustietatea se învarte între sticlă și cer.
Mormane de viță de Canada roșie și verde
Se înalță picurând peste vârful zidului.
Plouă de când mi-am lăsat vechiul orașîn urmă;
Valurile ies la suprafață prin patru benzi de circulație,
Farurile clipocind la capătul străzii.
Biroul este înțesat cu hârțoage,
Care dau pe afară.
Mă perind pe aici schițând o cale care duce spre seară –
Lăsând rânduri negre în tremurul stiloului meu.

43

Despre Independență și Fermitate

Omul din vecini sforăie în portugheză.
Mă ține treaz toată noaptea,
iar apoi nu vorbește
când îmi înmânează scrisoarea ta dimineață.
Și care ar fi rostul? Tot ce aș putea face ar fi doar să îi zâmbesc
precum o ușă care se închide dacă ar face-o.

Clopoțeii își târăsc umbrele peste nisip
Spre un grup de copii. Nici nu bănuiești durerea pe care o simt
Când îi citesc numele
Menționat cu nepăsare, de atât de multe ori.
Vă urez amândurora toate cele bune și vă transmit dragostea mea.

În unele nopți visez despre ceea ce m-a adus aici; cum m-am temut de
Femeia care mergea pe un drum spre o casă cu obloanele trase.
Ador dăngănitul greementului din port:
Când vine mareea, marea este mereu mai caldă;
Iar zâmbetul tău nu se transformă într-un ton.

44

Între călătorii

Mi-ai adus un cal de mare și scoici suculente.
Barca din grădină înghiontește gardul viu;
Învelișul ei cheamă furtuni și o mare îndepărtată
unde oamenii, precum velele, flutură nerăbdător cu durerea
Celor legați de uscat
Privind valurile.

Ploaia răpăie pețigle: jgheaburile s-au dus.
Apa curge pe sub podele, mustind prin pământ
ridicând la suprafață bulbi și melci; cochiliile lor
spire dungate,
Fragile precum amintirea vocii tale –
Apropiate precum zilele reci, întunecate ca nordul nostru pierdut.

Savurez calul de mare, dezmierd o stea de mare
Pe care am găsit-o odată înțepenită
În cărbunele de mare al unui oraș amorțit.
Toată ziua, prin casă, am scoici sub picioare.Dușumeaua dă pe afară
și inundă, pescărușii dau târcoale deasupra acestui acoperiș lăuntric.

45

Primele lecții

Am învățat să merg
Cu teamă în lesă:
Mârâia la ușă
De fiecare dată când încercam să plec.
Acum treapădă încet
Pe pământ tasat,
Și uneori doarme.

Uitasem cât de deschise
Spre cer pot fi mințile fără bolovani care atârnă –
Cum e să stai întins în iarba umedă și călduță
Cu insecte prin păr –
Și felul în care auzi
Foșnetul plantelor.

Mi-am perfecționat
Vărsarea furiei asupra pescărușilor,
Care o dau mai departe mării,
Și mă minunez că somnul
Se revarsă din copacii înalți
Să te învioreze –
Părăsind încăperea fără să deschizi fereastra.

46

Un fragment iacobit

Sunt un pumnal într-un
Colț întunecat
Arzând mătase

Sunt stratul de
Praf de pe o
Carte otrăvită.

Operez în deformare:
Vocile se inversează
În mine. Vorbesc

Prin umbre
Trăiesc în ecouri
Mă hrănesc cu ambele

Tipuri de uitare:
Dragoste. Moarte. Ele
Se îmbină în sărutul meu.

Prestația e totul.
Jongler al ideii
Memento mori

Străpung liniștea
Îmi scufund mâinile
În ea cu voioșie.

Sting lumânările
Mă strâng de gât noaptea
Ca să vomit diamante.

Respirația mi-e strânsă

47

Miroase a bomboane
Și pământ uscat.

Rânjesc de-a lungul veacurilor
Craniul lunii pe
Un cer noros.

48

Visul barcagiului

Doar un vis al unui barcagiu, pe care copila l-a lăsat în urmă –
Scuturându-și rochia sa umedă în jurul debarcaderelor, pătată de sare
Unde i-a stors colțurile. Gura-i plină
De șerbet și argou maritim, pocind cuvintele
Pe măsură ce le arunca – Domnule, dă-ne un pește!
M-a părăsit tata...

Acesta îi aruncă macrou,
Cinci pești la picioarele ei. Se apleacă să îi adune
Vârându-i în chiloțeii ei albaștri și largi.
Unii încă mai respiră când ea începe să fugă
Acasă, pe lângă oameni care privesc cum evenimentele iau altă întorsătură –
Cu promisiunea unor așternuturi străine
Și o femeie mai tânără sărutându-i dulce:
Catargele negociază unghiuri pe care nu le pot menține.

49

Trenul lui Dumnezeu

„Oare trenul lui Dumnezeu se oprește la Reading?” întrebă Kevin.
„L-ai recunoaște pe Dumnezeu dacă l-ai vedea?”
Ninsoarea bătea pe sub ușa foaierului.
„Oare s-a răzgândit cu privire la înviere?
Oare arată precum cei de la Poliția Rutieră?”

Copasageri dârdâie pe peron.
Când îi este foarte frig în camera lui, Kevin
Se foiește de colo-colo între Earley și Bracknell;
Nimeni nu verifică biletul din pantoful lui.
Ce altceva aș putea spune decât un „Sper” sau „Nu?”

50

Busolă

Din curtea din spate, priviți peste vale: râul Tyne
curge spre est peste castele și fabrici,
precum o maree pe nesimțite. Dacă locuiești
aici destul de mult timp înveți să resimți schimbările
la fel de subtile precum cele ale refluxului.

Odată ce a fost mai ușor să-ți mențiii orientarea –
Drumul de Vest spre Hexham, vechea Școală de Est;
deși locuiam pe Drumul Sudului vederea era spre nord,
copilul și femeia dinaintea mea priveau în sus,
cu ochii atrași de câmpurile către Cheviot.

Noi eram râuri care curgeau de la vest la est,
Spre muncă și spre școală, care erau orientate către nord când ne-am oprit
pentru că ne era cunoscut. Totuși, în urma noastră era tot timpul sudul,
bucurându-se de o baie de soare, făcând acul să vibreze, fețele să se întoarcă.

51

Prima săptămână

Ți-am lăsat rujul la oglindă,
Pantofii pe primele trei trepte ale scării.
Am udat fiecare cerceluș de pe verandă:
Cactușii tăi înfloresc precum mâinile roșii
Ajungând la fereastra adâncită
Mă uitam prin ea ca să te văd
Venind pe cărare.

În fiecare zi îți fac patul,
Dorm în el în fiecare noapte,
Încercând să te aduc înapoi prin vis-
Dar nu-ți aud vocea
Și ai oprit singură ceasul
Înainte să pleci.

Astăzi am început să-ți deschid corespondența,
Am scotocit haine în căutarea mirosului tău (care pare că se intensifică),
Am găsit scrisoarea pe care i-ai adresat-o tatălui meu
La doisprezece ani după ce el a murit.

Oglinda cea veche s-a topit
Și s-a scurs pe sub ușă, dar tu ești
În siguranță în mine. Voi fi reflexia ta:
Chiar aici înfruntând următorii treizeci de ani.

52

Doar un alt navetist

Două locuri în față: de nezărit
Pe măsură ce autobuzul se clatină
privesc lung
La spatele lui și la geaca lui veche și neagră
Deteriorată pe alocuri, lăbărțându-se cu anii.
Văd partea în care geanta lui de muncă
îi apasă pe umăr, și devenind mai îndrăzneață,
privesc pe fereastra întunecată
și încerc să îi văd fața, dar copasagerul său
e mai aproape și îl acoperă.

De aici aș zice că ar putea să îmi fie tată,
Dar decât să fac o greșeală cu siguranță
stânjenitoare, aștept până
ajungem la destinație. Părul lui rărit
e pieptănat într-o parte.
Mă întreb dacă încă mă mai cunoaște –
Faptul că mi-l amintesc prea bine nu mă face să mă simt
Cu mult mai bătrână. Ajungem la capăt de linie
Și el e încă prea departe ca să îl ating.

Știu că este o speranță zadarnică – nemaivăzându-l
De atâta timp, dar gânduri ridicole
mă bântuie pe măsură ce coborâm. Se întoarce. O privire
schimbă tabloul obișnuit într-unul străin.
Știusem dintotdeauna că așa avea să fie, însă
Nu știam ce era cel mai greu de suportat –
Dezamăgirea pe care am simțit-o că am fost părăsită,
Sau alinarea că am fost cruțată
De-a vedea un mort mergând spre scări.

53

Fazani

Culoarea cărărilor: un maro pestrițși șters.
Am privit-o cum a traversat prundul pe ușă;
A ocolit peluza, cu iarba până la piept.
O pasăre zdrențăroasă cu vântul pe sub fustă,
Zburlindu-și penele ca în evantai pe măsură ce mergea țanțos –
Afară de una singură pentru că aerul se îmbina cu ploaia.

Cu o cagulă verde și o mască roșie
Perechea ei a pătruns printr-o gaură din tufiș.
Ploaia lucea pe spatele lui arămiu cu dungi negre.
Pe cafeniul metalic al pieptului și al cozii –
Înclinat vertical în vânt ca o pălărie.
O pasăre șovină (în sensul modern)

El a continuat să o urmărească –
Deschizându-și pe jumătate aripile spre narcise
s-a ascuns printre capetele galbene ale florilor
în timp ce el se holba precum un papagal. În cele din urmă a fugit
dar s-a oprit pe loc la strigătul lui dur și răgușit.
Și s-a întors ca și cum s-ar fi resemnat soartei.

Apoi, libertatea îngăduită până la capătul gardului viu.
Sau câteva minute pe lângă magnolia.
Două zile mai târziu, a fost lovită de o mașină
Și a murit mai dramatic decât a trăit –
Moment începând cu care, el a luat la pas această ulicioară, sâcâit
De noua ei independență, și de mai multă ploaie.

54

Fantome

În visul ei se trezea ca de obicei;
Patul părea mai moale decât își amintea.
Nu își întorcea capul cu ușurință
Și ceva stătea pe picioarele ei
Dar asta a încetat să o mai îngrijoreze.
Încăperea părea plină cu oameni.

Se întampla adesea în casa asta –
De obicei ei nu stăteau prea mult
Uneori nu apăreau complet.
Dar ea prefera când apăreau.
Fantomele cu chip erau mai
Interesante. Aveau chipuri acum.

O surprinseseră din când în când
Chiar când se aștepta mai puțin
Dar în toți acești ani
Nu veniseră în această cameră
Până acum. Acestea păreau chiar
Diferite. Mai covârșitoare.

Ochii lor macabri îi păreau
Îngrijorători. Păreau
A se roti în jurul patului.
Era sigură că vorbeau.
Deși detectase conversație
Ele nu mai vorbiseră până atunci.

Veneau mai aproape. Devenind
Mai clare. Nu le cunoștea.
Fețele lor se roteau.
Una a tras perdeaua.
Alta i-a pus cearșaful

Pe față.

56

Obsesie

Zilele trec precum visele: el nu se trezește deloc
Din zornăitul acului –
Zi de zi coase aripi enorme.
Josepha se strecoară printre baloți
De pânză albă aspră de catarg fredonând.

Mâncarea vine pe o bară – în susul scărilor:
El coase petice.
Brațul ei, un vuiet prin gândurile lui,
Împinge tava. Părul ei negru uleios
îi scapă printre degete precum o funie.

Ea îl pune să lustruiască genunchii maronii
Bluza ei se încrețește de pe dedesubt.
El observă că picioarele ei sunt umede
Începe să-i inventarieze lustrul
Este oprit – și face ceea ce ea îi sugerează.

El îi descâlcește părul cu mâinile sale
Îi privește arcuirea experimentată și dibace.
Ea zâmbește – el îi mângâie picioarele lăcuite;
Oftează – el va abandona pământul
Și îi va trage bluza pe gât.

57

Ziua Înmormântării

S-a născut și a murit în aceeași lună – mai
Rece cum este de obicei în nord.
Într-un fel am simțit că am cunoscut-o la biserică,
Îi simțeam alinarea de a se afla acasă
După acele ultime săptămâni încărcate.
Norii se întrezăreau pe măsură ce ieșeam pe uși,
Ne-am urcat în dricul lung și silențios,
Și am urmărit-o în cele din urmă în josul străzii
De unde ea își făcea cumpărături de peste patruzeci de ani.

Pe după case, tufișuri de grozamă strălucitoare
Umbreau soarele pe care ea reușise să îl aprindă.
Am simțit-o cu mine, și totuși cumva afară din mașină.
Cu fiecare cotitură o iubeam mai mult,
Voiam să rămân strâns legat de acea parte a ei
Sub trandafirii roșii și lemnul lustruit;
Mi-o puteam imagina – tensionată, temătoare,
Încordată – îndurând întreaga poveste;
Totuși căldura zâmbetului ei era pretutindeni.

Robyn Bolam

Interviu de Ștefan Alexandru Badea

Ștefan Alexandru Badea: Can you tell me a bit about yourself? Where were you born? How do you feel about your childhood? Was it a happy one? Where did you spend it? What are your hobbies and passions apart from writing?

Robyn Bolam: Although our family name comes from the hamlet, 'Bolam' further north in Northumberland, I was born in the city of Newcastle upon Tyne (where I later went to school). My family (on my father's maternal side – the Hall family) had lived in a village in the Tyne valley for over 200 years – Prudhoe in the county of Northumberland – and that was where I grew up. It was a small, semi-rural town then (1953) and had been a strong coal mining community, though the last mine closed when I was seven years old. The place's name means 'proud hill'. I wrote about it in the poem 'Raiding the Borders'.My grandmother (and her father before her) ran the Post Office which was still part of our house in my early years. My grandmother had retired by then and it later moved to Front Street where a new Post Master took over. My father was a joiner (carpenter) and my mother was a nurse who worked in the community. The house was rented from the Duke of Northumberland by my grandmother

Ștefan Alexandru Badea: Îmi puteți spune câte ceva despre dumneavoastră? Unde v-ați născut? Cum vă vedeți copilăria? A fost una fericită? Unde ați petrecut-o? Care sunt îndeletnicirile și pasiunile dumneavoastră în afară de cea de a scrie?

Robyn Bolam: Deși numele nostru de familie provine de la un cătun „Bolam" departe din nordul comitatului Northumberland, m-am născut în orașul Newcastle upon Tyne (în care mai târziu am și mers la școală). Familia mea (din partea mamei tatălui meu – familia Hall) locuise într-un sat din valea Tyne de mai bine de 200 de ani – Prudhoe în comitatul Northumberland – acolo am crescut eu. Era un orășel mic, semi-rural pe atunci (1953) și fusese un puternic punct de extracție de cărbuni, deși ultima mină s-a închis când eu aveam șapte ani. Numele locului înseamnă „deal semeț". Am scris despre acesta în poezia mea „Razie peste granițe". Bunica mea (și tatăl ei înaintea sa) conducea poșta care era încă parte integrantă din casa noastră în primii mei ani de viață. Bunica mea se pensionase și s-a mutat pe strada Front, iar un alt diriginte de poștă a preluat conducerea. Tata era tâmplar, iar mama asistentă comunitară. Casa fusese închiriată de la ducele comitatului Northumberland de bunica mea pentru

because, years before, the first member of the family tosettle there had worked for the duke and the tenancy had been passed on through generations. Just before she died, the duke sold the house to my grandmother and she passed it on to my father. We all lived together and my grandmother influenced me a great deal as she was an independent woman, tragically widowed since her twenties, who was always very positive about life. (The poem 'Passengers' tells part of her story.) Her many sisters were frequent visitors and other members of the family often just walked in – front and back doors were always open through the day. I had a lot of freedom as a child and loved to cycle to nearby villages, alone or with friends, play in the local swing park, in a quarry or nearby woods, make dens there or in old, abandoned lorries, wade in streams to collect frogs' spawn, play with my friend in the castle moat (there was a Norman castle down the hill, above the Tyne), or wander by the river. We had roller skates too - though the hill was very steep it didn't deter us! I was an only child and often alone, but was never lonely. Northumberland is still a place that is very dear to me, though Prudhoe has changed a great deal and is much bigger now. The hill we used to sledge down is covered with houses; the park where we played is now a

că, cu ani în urmă primul membru al familiei care s-a stabilit acolo lucrase pentru duce, iar arenda s-a perpetuat din generație în generație. Chiar înainte ca ea să moară, ducele i-a vândut casa, iar bunica i-a dat-o mai departe tatălui meu. Locuiam toți împreună, iar bunica m-a influențat foarte mult deoarece era o femeie independentă, rămasă văduvă într-un mod tragic încă de când avea douăzeci și ceva de ani și era întotdeauna pozitivă în privința chestiunilor legate de viață. (Poezia „Pasageri" spune o parte din povestea ei.) Multele ei surori veneau des în vizită la fel ca alți membri ai familiei – ușa din față și cea din spate erau întotdeauna deschise pe parcursul zilei. Am avut multă libertate când eram copil și îmi plăcea să merg cu bicicleta în satele din apropiere, singură sau cu prietenii, să merg în parcul de joacă local, într-o carieră sau o pădure din apropiere, să fac ascunzători acolo sau în camioane vechi abandonate, să intru în gârlă ca să prind mormoloci, să mă joc în șanțul care înconjura castelul (era un castel normand la poalele dealului deasupra râului Tyne), sau să hoinăresc pe lângă râu.Aveam și role – deși dealul era foarte abrupt, acest lucru nu ne descuraja! Am fost singură la părinți și deși eram adesea singură, nu am fost niciodată singuratică. Northumberland îmi este încă foarte drag, deși Prudhoe

supermarket and car park. New housing has sprung upeverywhere and the place is not as rural as it was, but there is still a vibrant community and I can recognise some of my old haunts when I go back. I knew I was loved and I'd say my childhood was secure, but it was also sad as my grandmother, who lived with us, died when I was ten, my favourite uncle (my father's brother) died when I was fourteen, my other grandmother died when I was seventeen, and my closest childhood friend died when we were both eighteen. My maternal grandfather, who had come to live with us, died just after I married (at twenty) and shortly after that, my father died. In-between, many of the great-aunts and uncles also passed on so, from growing up in a house that was always full of people, my old home became a quiet place with only my mother living there. I still have many of the same hobbies and passions that I had as a child. I love cycling or walking in the country, watching wildlife (I don't collect frogs' spawn any more, but there is plenty of wildlife to enjoy in the New Forest where I live now), and I've always been an avid reader and listener to stories.

s-a schimbat enorm și este mult mai mare acum. Dealul pe care obișnuiam să ne dăm cu sania este populat cu case; parcul în care ne jucam este acum un supermarket și o parcare. Populația s-a înmulțit, iar locul nu mai pare la fel de rural ca odinioară, dar există încă o comunitate energică și recunosc încă locurile pe care obișnuiam să le frecventez. Știu că am fost iubită și aș spune că am avut o copilărie stabilă, dar a fost și tristă pentru că bunica, care a locuit cu noi, a murit când aveam zece ani, unchiul meu preferat (fratele tatălui meu) a murit când aveam paisprezece ani, cealaltă bunică a murit când aveam șaptesprezece ani, iar prietena cea mai apropiată din copilărie a murit când aveam amândouă optsprezece ani. Bunicul din partea mamei care venise să locuiască cu noi, a murit chiar după ce m-am căsătorit (la douăzeci de ani) și la scurt timp după aceea a murit tatăl meu. Între timp multe dintre strămătușile și străunchii mei au decedat și ei, așadar dintr-o casă mereu plină cu oameni, casa mea cea veche a devenit un loc liniștit în care mai trăia doar mama. Mi-am păstrat multe dintre îndeletnicirile și pasiunile pe care le aveam de mică. Îmi place să mă plimb cu bicicleta sau pe jos prin țară, observând fauna (nu mai strâng mormoloci, dar este destul de multă faună de descoperit în New Forest unde

Ștefan Alexandru Badea: When did you first feel the need to write and why? What were your first poems about? How exactly did you discover your talent for writing poetry? And who discovered your talent? Was it easy to get to be known by the public?

Robyn Bolam: I have written poems for as long as I can remember. I began by writing verses for my grandmother. The earliest poems I had published were political. They were teenage responses to wars in Biafra and Vietnam. My poetry was first published when I was 15 years old – in an anthology, *Next Wave Poets 1,* edited by Desmond Hertzberg. More poems appeared the following year in *Next Wave Poets 2.* In my early twenties, I wrote 'Special Delivery', a poem about the death of my father, which Norman Hidden accepted for his magazine, *New Poetry.* Norman continued to encourage me for almost thirty years, until his death in 2006. I will always be grateful for his support and for that of the late Peter Porter, who I first met as a student at the University of Kent, and who advised me to apply for an E.C.Gregory Award. I did this in 1980 and was awarded one the

locuiesc acum), și am fost dintotdeauna o înfocată cititoare și ascultătoare de povești.

Ștefan Alexandru Badea: Când ați simțit pentru prima dată nevoia de a scrie şi de ce? Despre ce erau primele dumneavoastră poeme? Cum v-ați descoperit talentul de a scrie poezie? Şi cine vi l-a descoperit? A fost uşor să deveniți cunoscută publicului?

Robyn Bolam: Scriu poezii de când mă știu. Am început scriindu-i versuri bunicii. Primele poezii pe care le-am publicat erau politice. Erau reacții adolescentine față de războaiele din Biafra și Vietnam. Poeziile au fost publicate pentru prima dată când aveam 15 ani – într-o antologie care se intitula *Next Wave Poets 1*, editată de Desmond Hertzberg. În anul următor au apărut mai multe în *Next Wave Poets 2*. Pe la douăzeci și ceva de ani am scris „Special Delivery", o poezie despre moartea tatălui meu, pe care Norman Hidden a acceptat-o pentru revista lui, *New Poetry*. Norman a continuat să mă încurajeze timp de aproape treizeci de ani până când a murit în 2006. Voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru sprijinul său și pentru cel al lui Peter Porter, pe care l-am cunoscut când eram studentă la Universitatea din Kent și care m-a sfătuit să candidez pentru

following year, along with Mark Abley, Philip Gross, Kathleen Jamie, Alan Jenkins, Simon Rae and others. In 1981, I was also fortunate to be a first-prize winner in the Cheltenham Festival Poetry Competition. I continued to publish in magazines and anthologies and, in 1988, was thrilled when Neil Astley accepted amanuscript of *The Peepshow Girl* for Bloodaxe Books. *Raiding the Borders* followed in 1996, *New Wings*, in 2007, and my fourth collection, *Hyem,* was published on 26 October 2017. Before my first collection was published (*The Peepshow Girl*), I'd published many of those poems in magazines or anthologies and one had been broadcast on BBC Radio 3. One also won a first prize in the Cheltenham Festival Poetry Competition –so book publication didn't come quickly. I was invited to give many poetry readings before my first book came out. Winning an EC Gregory Award in 1981 also helped.

premiul E.C. Gregory. Am făcut asta în anul 1980 și l-am obținut alături de Mark Abley, Philip Gross, Kathleen Jamie, Alan Jenkins, Simon Rae și alții. În 1981, am fost norocoasa câștigătoare a premiului întâi în cadrul Festivalului de Poezie din Cheltenham. Am continuat să public în reviste și antologii, iar în 1988 am fost încântată când Neil Astley mi-a acceptat un manuscris al volumului *The Peepshow Girl* pentru editura Bloodaxe Books. A urmat *Razie peste granițe* în 1996, *Aripi Noi* în 2007 și ultimul volum, *Acasă*, publicat pe 26 octombrie 2017. Înainte de apariția primului volum (*The Peepshow Girl*), publicasem multe dintre acele poeme în reviste și antologii, iar una fusese dată la BBC Radio 3. Cu alta am câștigat premiul întâi la festivalul de Poezie din Cheltenham – așadar publicarea nu s-a înfăptuit rapid. Am fost invitată să îmi recit de multe ori poeziile înainte să iasă prima carte. Premiul E.C. Gregory din 1981 mi-a fost și el de folos.

Ștefan Alexandru Badea: How does inspiration come to you? What are your inspiration sources? And what is the very main idea that you want to convey through your poems?

Ștefan Alexandru Badea: Cum vă vine inspirația? Care sunt sursele dumneavoastră de inspirație? Şi care este principala idee pe care vreți să o transmiteți prin poemele dumneavoastră?

Robyn Bolam: My poems are set in

Robyn Bolam: Ideile din spatele

Newcastle and Northumberland, but also in County Durham, Cumbria, Yorkshire, Berkshire, Hampshire and in Ireland, Scotland and Wales– as well as in Sweden, France, Italy, Romania, Australia, New Zealand, Canada, USA, and Japan. I write about surviving in difficult circumstances, about love and loss, about change in the natural world and in particular places and societies. My latest poetry collection, *Hyem,* explores the notion of'home' for both people and creatures from Newcastle upon Tyne to the New Forest and from North Devon to New Zealand. I've written about the links between north and south, about growing up on Tyneside, loving a place through changes and celebrating those who preserve its history and spirit. Currently, I'm writing about the countryside, history and wildlife of Hampshire where I live now and about a visit to relatives in Montreal last year. I've just been to Russia and the Baltic so may eventually write about that too. Inspiration comes in many different ways. People and places inspire me most. I need there to be an emotional connection at some level to give my work energy, as in the poem about my family home in the north-east, 'Raiding the Borders', which I wrote after my mother's death when I had to pass the house on to another family. This is also

poemelor mele sunt legate de Newcastle și Northumberland, dar și de Comitatul Durham, Cumbria, Yorkshire, Berkshire, Hampshire, Irlanda, Scoția și Țara Galilor, precum și de Suedia, Franța, Italia, România, Australia, Noua Zeelandă, Canada, Statele Unite și Japonia. Scriu despre supraviețuirea în împrejurări dificile, despre dragoste și pierdere, despre schimbarea din natură și din anumite locuri și societăți. Ultimul meu volum, Hyem, analizează noțiunea de „acasă" atât pentru oameni cât și pentru vietăți din Newcastle upon Tyne până în New Forest și din North Devon până în Noua Zeelandă. Am scris despre legăturile dintre nord și sud, despre cum am crescut în preajma râului Tyne, iubind acest loc în toate etapele lui și cinstindu-i pe aceia care îi păstrează istoria și existența. La ora actuală, scriu despre mediul rural, istoria și fauna din Hampshire unde locuiesc acum și despre o vizită pe care le-am făcut-o unor rude în Montreal anul trecut. Tocmai am fost și în Rusia și s-ar putea să scriu și despre această experiență. Inspirația vine în multe moduri. Cel mai mult mă inspiră oamenii și locurile. Trebuie să existe o conexiune emoțională la un anume nivel care să-mi alimenteze munca, ca în poemul despre casa din nord-est a familiei mele, „Razie peste granițe", pe care l-am scris după moartea mamei

the house in the poem, 'Compass'. When my mother died I wrote seven poems, mostly addressed directly to her and she continues to be an inspiration ('Cacti and Love', 'Cherryburn', 'Roses from Home', 'Song for Voices'). I have been fortunate to have had several strong women in my family.'The Boatman's Dream', 'Intimacies' and 'Beyond Men' were inspired by people and places I knew, particularly as a child, but the narrative behind them, that became thefoundation for an opera libretto, was imagined. The cottage where I lived in Berkshire (1982-1996) also inspired many poems, most recently, 'Dodds Cottage' (*Hyem*), but also 'Sunday Prayer', 'Magnolia Tree' (written for its former owner), 'Les Passe-Roses' (inspired by its garden) and 'The Lady of the House' (inspired by some clothes that were found in its loft – the story is imagined). I also love the ways art and life connects and the work of William Shakespeare, which first came to me through my grandmother's stories, has always been an important influence – so the poem 'Isabelle of France' combines inspiration from the cottage's garden with lines from Shakespeare's Richard II. Sometimes the links are more tenuous. 'Portrait', in *The Peepshow Girl,* was loosely inspired by a visit to the painter Carl Larsson's house in Sweden, but the

mele când a trebuit să cedez casa altei familii. Este vorba de aceeași casă din poemul "Busola". Când a murit mama am scris șapte poezii, aproape toate adresându-i-se în mod direct și încă continuă să îmi fie sursă de inspirație („Cactuși și dragoste", „Cherryburn", „Trandafiri de acasă", „Cântec pentru voci"). Sunt norocoasă că am avut câteva femei puternice în familie. „Visul barcagiului", „Intimități" și „Dincolo de oameni" au fost inspirate de persoane și locuri pe care le cunosc, în special de când eram copil, dar povestea din spatele lor care a devenit libret de operă, a fost imaginată. Căsuța în care am locuit în Berkshire (1982-1996) a inspirat de asemenea multe poeme, dintre care cel mai recent „Dodds Cottage" (volumul Hyem), dar și „Rugăciune de duminică", „Magnolia" (scrisă pentru fostul proprietar), „Nalbele" (inspirată de grădina căsuței) și „Doamna casei" (inspirată de niște haine găsite în podul acesteia – povestea este imaginată). Iubesc de asemenea felurile în care arta și viața se întrepătrund și opera lui William Shakespeare, care și-a croit drum spre mine prin poveștile bunicii, a fost întotdeauna o influență importantă – prin urmare poezia „Isabelle a Franței" combină inspirația insuflată de grădina căsuței cu rândurile din „Richard al doilea" scrisă de Shakespeare. Uneori

last stanza refers to a Pre-Raphaelite painting by John Millais of Tennyson's poem, 'Mariana' – itself based on a character from Shakespeare's *Measure for Measure*. Sometimes, a poem's roots are complex. 'The Forked Tree' began with an experience when staying in a farmhouse in Warwickshire. A woman who had killed a hare, a forked tree and a garden trampled by deer in the moonlight were all real; however, the widow in the poem was based on my grandmother, while her husband was based on my father, who died ofcancer.

legăturile sunt mai puțin sesizabile.„Portret" din volumul *The Peepshow Girl*, a fost vag inspirată de o vizită făcută pictorului Carl Larsson în Suedia, dar ultima strofă se referă la o pictură prerafaelită de John Millais din poemul lui Tennyson, „Mariana" și aceasta la rândul ei inspirată din „Măsură pentru măsură" de Shakespeare. Uneori, originile unui poem sunt complexe. „Copacul bifurcat" a luat naștere dintr-o experiență la o fermă din Warwickshire. O femeie care omorâse un iepure, un copac bifurcatși o grădină în care tropăiau căprioarele la lumina lunii erau reale; însă văduva din poezie era inspirată de bunica mea, iar soțul ei era inspirat de tatăl meu care a murit de cancer.

Ștefan Alexandru Badea: Has your personal life contributed to your poetic universe and how?

Ștefan Alexandru Badea: Viața personală v-a influențat universul poetic și cum?

Robyn Bolam: Some of my poems are autobiographical – but not all – and sometimes the autobiographical links are complex (as in 'The Forked Tree'). *The Peepshow Girl* collection contained many persona poems which can confuse someone who thinks that I only write about my own life. I've always been fascinated with adopting other voices than my own – Pandora's

Robyn Bolam: Unele dintre poemele mele sunt autobiografice, dar nu toate, iar uneori legăturile autobiografice sunt complexe (ca în „Copacul bifurcat"). În volumul *The Peepshow Girl* apare lirica măștilor ceea ce îi poate induce în eroare pe cei ce cred că scriu doar despre viața mea proprie. Întotdeauna mi-a plăcut să adopt alte voci decât pe a mea – fiica Pandorei, Gruoch (din Lady

daughter, Gruoch (Lady Macbeth), Isabelle, Richard II's queen, Mariamne Johnes, an army wife, Lot's wife, a widow, a second wife, Eurydice, a Jacobean fragment, an old woman having to leave her home because of ill-health, and numerous un-named women (and a couple of men).Most recently I've written as Anne Boleyn, Henry VIII's second queen. My work has sometimes been described as 'other worldly' or 'spiritual' and this may be because I grew up with some relatives who didn't always distinguish between the dead and the living – they saw us all as coexisting together, only in different dimensions. My own experience of losing loved ones gives me faith that death is not always the end of a relationship. I believe that my mother, for example, still finds ways to communicate with me. The new poems in *New Wings* and many in *Hyem* are probably my most autobiographical.

Ștefan Alexandru Badea: Is there any fixed pattern to the structure of your poems? Or everything comes to you spontaneously?

Robyn Bolam: Every poem comes in its own way and I let the subject find its form, usually through the rhythms. Often, I write syllabically – lines have certain numbers of syllables, sometimes

Macbeth), Isabelle, regina lui Richard al doilea, Mariamne Johnes, o soție de militar, soția lui Lot, o văduvă, o a doua soție, Eurydice, un fragment iacobit, o bătrână nevoită să își părăsească casa din cauza stării de sănătate, și multe alte femei anonime (și câțiva bărbați). Cel mai recent, am scris sub numele de Anne Boleyn, a doua regină a lui Henry al optulea. Opera mea a fost uneori descrisă ca „provenită din altă lume" sau „spirituală" și asta poate pentru că am crescut în preajma unor rude care nu făceau diferența între vii și morți – ei considerau că toți coexistau doar că în dimensiuni diferite. Propria mea experiență a pierderii celor dragi mă face să cred că moartea nu reprezintă întotdeauna sfârșitul unei relații. Consider că mama mea, spre exemplu, încă găsește căi de a comunica cu mine. Noile poezii din *Aripi Noi*și multe din *Hyem* sunt probabil cele mai autobiografice.

Ștefan Alexandru Badea: Aveți o structura fixă pentru poemele dumneavoastră? Sau totul vă vine spontan?

Robyn Bolam: Fiecare poezie ia naștere în propriul ei fel și las mesajul să capete singur formă, de obicei ajutându-mă de sonoritate. Adesea scriu silabic – versurile au un anumit număr de silabe,

in a pattern. I don't always set out to do this but, once I have a draft, I can see if the rhythms are working in a particular way. It can happen naturally because of speech patterns. Sometimes it ties in with the poem's subject very well. When I wrote 'The Forked Tree', in which a woman survives by defying superstition, each line had thirteen syllables.

Form rarely comes first for me but, once I'm drafting out an idea, I'll try to find the most appropriate form for it – whether that's free-verse, a sonnet, a pantoum, or whatever. There are also specific syllabic forms, such as the lune.Form is important but seems to work best if a reader doesn't notice it until later.

uneori după un tipar. Nu fac asta întotdeauna, dar odată ce am o ciornă, pot verifica dacă ritmul funcționează într-un anume fel. Acest lucru vine natural, datorită tiparelor de vorbire. Uneori se potrivește foarte bine cu subiectul poeziei. Când am scris „Copacul bifurcat", în care o femeie supraviețuiește sfidând superstiția, fiecare vers avea treisprezece silabe. Rareori acord prioritate formei dar, odată ce îmi schițez o idee, încerc apoi să găsesc cea mai potrivită formă pentru aceasta, fie că e vers liber, sonet, pantum, sau orice altceva. Există de asemenea forme silabice specifice, cum ar fi cea în semilună. Forma este importantă, dar pare să funcționeze mai bine dacă cititorul își dă seama mai târziu.

Ștefan Alexandru Badea: Out of all your poems which one has approached you to the audience the most? And which one you hold most dear and why?

Ștefan Alexandru Badea: Dintre toate poemele dumneavoastră, care v-a apropiat cel mai mult de public? Şi la care țineți cel mai mult și de ce?

Robyn Bolam: 'Father Lofts' used to be a favourite poem for me but I can't really say why, except that his character appeared in my mind one day (he wasn't based on an actual person) and the setting, inspired by the Berkshire cottage and its garden, always evoked the place strongly when I read the poem. More recently, the sonnet,

Robyn Bolam: „Odaia tatei" era poezia mea preferată dar nu aș ști să spun de ce, doar că acest personaj mi-a apărut în minte într-o zi (nu era o persoană reală) și decorul inspirat de căsuța din Berkshire și grădina acesteia întotdeauna îmi aducea aminte de acel loc când citeam poezia. Mai de curând, sonetul „Întâlnindu-ne din nou după

'Meeting again after almost eight years' has been very dear to me as it was addressed to my husband after our divorce. We had been together for thirty years (married for 25) and the lines from Shakespeare's *Antony & Cleopatra,* that preface the *New Wings* collection, had a personal connection for us and are buried in the poem, which was initially inspired by one of Elizabeth Barrett-Browning's love sonnets to her husband. In my most recent collection, the poem 'Hyem' is a personal favourite because it brings together my old home in the north-east of England with the place where I live now.

opt ani" îmi este foarte drag deoarece i l-am adresat soțului meu după divorț. Fusesem împreună timp de treizeci de ani (căsătoriţi de 25 de ani) iar rândurile din *Antoniu şi Cleopatra* de Shakespeare, care apar în prefața volumului *Aripi Noi*, aveau o conexiune specială pentru noi și sunt înrădăcinate în poem, care a fost inspirat de unul dintre sonetele de dragoste ale lui Elizabeth Barrett-Browning dedicat soțului ei. În ultimul meu volum, poezia „Hyem" este favorita mea pentru că îmbină vechea mea locuință din nord-estul Angliei cu locul unde trăiesc acum.

Ștefan Alexandru Badea: What prizes have you got for your talent in poetry so far?

Ștefan Alexandru Badea: Ce premii ați obținut datorită talentului dumneavoastră pâna acum?

Robyn Bolam: Prizes, Awards, Fellowships & Residencies –this isn't a complete list but covers the main ones:
E.C. Gregory Award 1981
Cheltenham Literature Festival Poetry Competition, first prize winner, 1981
Hawthornden International Fellowship 1993
British Council Writer in Residence, University of Stockholm, 1998
Writer in Residence, University of Reading, 2010-11
Royal Literary Fund Fellow, University of Southampton, 2009- 2012

Robyn Bolam: Premii, decernări, burse de cercetare și stagii – nu este o listă completă, dar le acoperă pe cele mai importante:
Decernarea E.C. Gregory 1981
Premiul întâi la festivalul de poezie de la Cheltenham 1981
Bursa internațională Hawthornden 1993
Stagiu ca scriitor al Consiliului Britanic la Universitatea din Stockholm, 1998
Stagiu de scriitor la Universitatea din Reading, 2010-2011
Bursa Fondului Literar Regal, Universitatea din Southampton, 2009-

Arts Council England Award for the Ferry Tales Project, 2016-2017.

2012
Premiul Consiliului de Arte al Angliei pentru Proiectul *The Ferry Tales*, 2016-2017.

Ștefan Alexandru Badea: From what I've gathered from the poems I translated, there is a combination of leitmotifs which revolves around birds, species of flowers, plants and waters. Why this combination?

Ștefan Alexandru Badea: Din poemele pe care le-am tradus, am observat că există o combinație de laitmotive care se învârt în jurul păsărilor, al speciilor de flori, al plantelor și al apelor. De ce această combinație?

Robyn Bolam: I'm never consciously aware of leitmotifs etc. in my own poems, so it's probably best to refer you to Jack Little's review of *Hyem,* where he notices some of the things you mention. The complete review can be found at: http://www.thelakepoetry.co.uk/reviews/feb18/
My own explanation would be that I grew up in a river valley (the river Tyne) and riverswere familiar to me. Playing beside the Tyne was safe, but I knew never to try to swim in it, though I loved swimming in the river Aln, further north, when my older cousin took me there one day – that's still one of my best memories. The route to school in Newcastle, whether by train or road, was partly by the Tyne and I always had a sense of moving with the river from west to east, and back, against the current, from east to west.

Robyn Bolam: Nu sunt niciodată conștientă de prezența laitmotivelor în poemele mele, prin urmare cel mai bine ar fi să consulți recenzia volumului *Hyem* făcută de Jack Little în care acesta remarcă câteva dintre lucrurile pe care le menționezi tu. Recenzia completă este disponibilă pe:
http://www.thelakepoetry.co.uk/reviews/feb18/
Explicația mea ar fi că am crescut pe valea unui rău (râul Tyne), iar râurile îmi erau familiare. Nu era periculos să te joci pe lângă Tyne, dar nu am încercat niciodată să înot în el, deși mi-a plăcut să înot în râul Aln din nord când verișoara mea mai mare m-a luat acolo într-o zi – asta rămâne încă una dintre cele mai frumoase amintiri. Drumul spre școală în Newcastle, că era cu trenul sau pe șosea, trecea parțial pe lângă Tyne și întotdeauna am avut senzația că mă mișc odată cu râul de la

So the river is many things to me: a danger to respect, but also a source of pleasure and a strong link with my childhood and home. The birdsong is different. In 'UisceBeatha', written in memory of Seamus Heaney, the blackbird mentioned is a reference to Heaney's own poem, 'The Blackbird of Glanmore' and the bird is associated with Heaney's younger brother who always came to welcome him home, and who tragically died young – so my reference to 'his welcoming blackbird waiting' anticipates a, perhaps hoped-for, reunion with his brother after death. For me, as in 'Legacy', birdsong is uplifting, a sign of life and hope, and birds have always been messengers. Like Heaney, I reject the sinister associations sometimes applied to them.

vest la est, și înapoi, împotriva curentului, de la est la vest. Așadar râul reprezintă multe lucruri pentru mine: un pericol de luat în calcul, dar și o sursă de plăcere și o puternică legătură cu copilăria și casa mea. Cu cântul păsărilor e diferit. În „Uisce Beatha", scrisă în amintirea lui Seamus Heaney, mierla menționată acolo, face referire la poemul lui Heaney, „Mierla din Glanmore", iar pasărea este asociată cu fratele mai mic al lui Heaney care venea mereu ca să îl întâmpine la venirea acasă și care a murit de tânăr în mod tragic – prin urmare referința mea la „așteptarea mierlei primitoare" anticipează o mult sperată revedere cu fratele său după moarte. Pentru mine, ca în „Moștenire", cântul păsărilor este înveselitor, un semn al vieții și al speranței, iar păsările întotdeauna au fost mesageri. Ca și Heaney, resping superstițiile sinistre care le sunt uneori asociate.

Ștefan Alexandru Badea: What is the story behind the poem "Just Another Commuter" as I liked it the most ?

Ștefan Alexandru Badea: Care este povestea din spatele poeziei „Doar un alt navetist" întrucât aceasta mi-a plăcut cel mai mult?

Robyn Bolam: I grieved for my father for years and, for a long time after he died, I would think I saw him, as in the poem, 'Just Another Commuter'. The emotions in the poem reflect my

Robyn Bolam: Am suferit după pierderea tatălui meu și, mult timp după moartea sa aveam senzația că îl văd așa cum se întâmplă în poezia „Doar un alt navetist". Emoțiile din

longing to have him with me again and the struggle I had to accept his death.

poem reflectă dorința mea de a-l avea din nou alături de mine și lupta mea de a accepta moartea lui.